

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupený Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem nám. T.G. Masaryka 11, Prostějov, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, Zlín, za účasti: **I. Městys Buchlovice**, se sídlem nám. Svobody 800, Buchlovice, **II. D. Z.** a **III. J. Z.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, KUSP 77115/2012 ÚP-Ha,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení I. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení II. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení III. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městyse Buchlovice, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) tak, že byl pouze změněn název „usnesení“ na „rozhodnutí“ a dále bylo z výroku rozhodnutí stavebního úřadu vypuštěno ustanovení § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“); ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

I. Podstata věci

Stavební úřad rozhodnutím ze dne 12.10.2012, č.j. 1287/2011-21-D-Zam, zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby „konstrukce 6 ks – voliéry pro chov exotického ptactva“ na pozemcích parc. č. 1596 a 1597 v k.ú. Buchlovice.

Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že důvodem zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je rozpor předmětných staveb s územním plánem městyse Buchlovice (dále jen „územní plán“). Prováděl-li stavební úřad v rámci řízení o dodatečném povolení stavby důkaz výpověďmi svědků, nemají tyto žádný význam pro rozhodování stavebního úřadu v dané věci, neboť důvodem zamítnutí je rozpor s územním plánem.

Žalovaný uvedl, že předmětná stavba je umístěna na pozemcích, které jsou součástí plochy Bc, vymezené územním plánem jako plochy pro bydlení - individuální bydlení čisté. Jedná se o plochy nízkopodlažní zástavby s dominující funkcí individuálního bydlení v rodinných domech bez možnosti chovu drobného zvířectva. Dle regulativů územního plánu jsou na těchto plochách přípustné stavby pro individuální bydlení v rodinných domech s užitkovými zahradami, stavby pro dopravu v klidu (tj. stavby pro garážování, parkování a ostatní odstavné zpevněné plochy) a stavby nezbytné technické vybavenosti zajišťující obsluhu území. Podmíněně přípustné jsou na těchto plochách stavby individuální rekreace v rekreačních chalupách. Všechny ostatní urbanistické funkce, činnosti a zařízení, které nejsou uvedeny jako funkce, činnosti nebo zařízení přípustné nebo podmíněně přípustné, jsou pro plochy Bc dle regulativů územního plánu nepřipustné.

K odvolacím námitkám dále žalovaný uvedl, že pro posouzení souladu stavby s územním plánem je rozhodující doba, kdy je o předmětné stavbě vedeno správní řízení, resp. kdy je o ní rozhodováno. Z projektové dokumentace vyplývá jak počet předmětných konstrukcí, tak jejich rozměry. Ani skutečnost, že v dané lokalitě chovají zvířectvo jiní obyvatelé, nemůže být důvodem k tomu, aby stavební úřad dodatečně povolil stavbu, která je umístěna v rozporu s platným územním plánem.

Závěry žalovaného nyní napadá žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že regulativy dané územním plánem jsou nezákonné. Chov drobného zvířectva na vlastním pozemku je projevem ústavního práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Pokud územní plán zcela vyloučil možnost takového chovu v určité části obce, jedná se o postup odporující zákonu a v rozporu s čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nadto ostatní obyvatelé územní plán v tomto regulativu nedodržují, dokonce chovají hospodářská zvířata, a ze strany obce není dodržování tohoto regulativu vynucováno. To ostatně vyplynulo i z dokazování výsledkem svědků v prvostupňovém řízení. Postup stavebního úřadu a žalovaného je tedy diskriminační.

Podle žalobce je nutné zákonnost územního plánu zkoumat nikoli pouze v řízení podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), ale při každé jeho aplikaci. Nelze připustit, aby po uplynutí lhůty k podání návrhu ve smyslu § 101a s.ř.s. byl aplikován nezákonný akt.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se nezabýval jeho námitkami týkajícími se způsobu provádění dokazování. Výslech svědků byl totiž prováděn v nepřítomnosti jak žalobce, tak případně jeho zástupce. Podle žalobce se nadto nejednalo o nadbytečné dokazování, neboť výsledky svědků mělo být mimo jiné prokázáno, že územní plán je správními orgány aplikován diskriminačním způsobem.

Žalovaný se dále nezabýval námitkou chybějícího přesného vymezení posuzovaných staveb. Přitom z tohoto důvodu v předchozím řízení bylo rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a vráceno k novému pojednání.

V replice žalobce rozhojnil svoji argumentaci tak, že v daném případě existují důvodné pochybnosti o souladu územního plánu se zákonem i ústavním pořádkem, a proto je nutno tuto otázku posuzovat přímo ve stavebním řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný především poukazuje na to, že územní plán je podle § 43 odst. 5 stavebního zákona závazný pro rozhodování v území. Stavební úřad je jím ve správním řízení vázán, pokud nedošlo k jeho zrušení nebo změně. K námitce týkající se diskriminačního postupu stavebního úřadu žalovaný uvádí, že stavební úřad nemůže přihlížet k tomu, že ostatními občany není ve vztahu k chovu domácího zvířectva regulativ územního plánu respektován.

Žalovaný dále uvedl, že existuje-li určitá skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, pak s ohledem na zásadu procesní ekonomie, neprovádí správní orgán další důkazy, ani neshromažďuje další podklady, a žádost zamítne. V daném případě nebyla splněna podmínka souladu stavby s územním plánem, tedy podmínka ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona ve znění platném do 31.12.2012. Proto důkazy, které byly stavebním úřadem prováděny v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, nemohly mít žádný vliv na rozhodování v této věci. K poukazu žalobce na nedostatečně přesné vymezení posuzovaných staveb žalovaný uvedl, že k žádosti o

dodatečné schválení stavby byla přiložena projektová dokumentace, z níž vyplývá jak počet předmětných konstrukcí, tak jejich rozměry.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Podstatou žalobní argumentace v nyní posuzované věci je, že v rámci přezkumu správního rozhodnutí (konkrétně rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby na pozemcích parc. č. 1596 a 1597 v katastrálním území Buchlovice pro rozpor stavby s regulativy územního plánu), má soud přezkoumat též zákonnost územního plánu. Otázku zákonnosti územního plánu je podle žalobce třeba zkoumat nikoli pouze v řízení podle § 101a a násl. s.ř.s., nýbrž při každé jeho aplikaci, což podle žalobce vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č.j. 7 As 144/2012-53.

Zdejší soud zdůrazňuje, že v zásadě proti každému úkonu veřejné správy zasahujícímu do sféry práv a povinností jednotlivce se tento jednatel může domáhat soudní ochrany, na druhou stranu mu zákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti určitému aktu brojít. Určujícím kritériem pro podání žaloby je tedy povaha napadeného úkonu. Není proto ani v procesní dispozici žalobce volit, který typ ze žalob přicházejících v úvahu bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení bude iniciovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 Aps 7/2012-50, publ. pod č. 2752/2013 Sb. NSS). Je-li napadený akt opatřením obecné povahy, je právním prostředkem ochrany návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí ve smyslu § 101a s.ř.s.; žaloba proti rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. proti takovému aktu nepřipustná. Tento závěr koresponduje také se závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 17. 9. 2013, č.j. 1 Aps 2/2013-116, publ. pod č. 2943/2014 Sb. NSS, dovodil, že regulativy, které jsou materiálně opatřením obecné povahy, lze napadnout pouze návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s.ř.s. (viz zejména body 38 až 42 citovaného usnesení rozšířeného senátu). Zdejší soud vázán závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se proto v nyní posuzované věci nezabýval otázkou zákonnosti územního plánu Městysu Buchlovice a v něm stanovených regulativů, konkrétně regulativu omezujícího chov drobného zvířectva v lokalitě vymezené jako plocha bydlení - čisté bydlení individuální, který je opatřením obecné povahy.

Namítal-li žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho odvolací námitkou, že chybí dostatečně přesná dokumentace předmětných staveb, tedy namítal-li ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs

66/2008-71, veškerá citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), tak tuto námitku soud důvodnou neshledal. Žalovaný se touto námitkou zabýval na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí a nadto je ve správním spise, jak byl soudu předložen, obsažena projektová dokumentace ke stavbám, včetně jejich fotodokumentace.

Také námitka, že se žalovaný nezabýval odvolací námitkou týkající se nesprávného a nezákonného průběhu dokazování výsledkem svědků, není důvodná. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá jednoznačný právní názor, proč se nezabýval případnými vadami dokazování; podle žalovaného byl nosným důvodem zamítnutí žádosti o dodatečné stavební povolení rozpor stavby s územním plánem a k této právní otázce nemohlo dokazování výsledkem svědků nic relevantního přinést. Taková argumentace podle zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na odvolací námitku žalobce.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že v případě stavby žalobce se jedná o 6 ocelových konstrukcí (dle fotodokumentace obsažené ve správním spise se jedná o klece - voliéry) o rozměrech 7000x1600x2100 mm, 5000x2070x1720 mm, 4600x4200x2060 mm, 5060x4170x2060 mm, 4100x2340x2060 mm, 1500x2300x2060 mm a plechový sklad o rozměrech 3200x5200x2000 mm.

Dovolával-li se žalobce toho, že i ostatní obyvatelé chovají drobné zvířectvo a poukazoval na diskriminační postup stavebního úřadu, soud s ohledem na to, o jakou stavbu se svými objemovými a funkčními parametry jedná, považuje tuto argumentaci za nepřijatelnou. Pokud žalobce chová exotické ptactvo (přičemž je pro soud irelevantní, z jakého důvodu tak činí), a to v takovém rozsahu, že tento chov vyžaduje 6 poměrně velkých voliér a plechový sklad, je správný závěr stavebního úřadu a žalovaného o nepřijatelnosti takové stavby v zóně čistého bydlení individuálního. Žalobce má nepochybně právo vlastnit majetek (konkrétně jde o exotické ptactvo), ovšem toto právo musí být realizováno způsobem, který nezasahuje nepřiměřeně do chráněných práv ostatních subjektů. Namítal-li žalobce, že z dokazování výsledkem svědků mohl být zjištěn diskriminační postup stavebního úřadu, neuvedl, k jakým skutkovým otázkám ve vztahu k „diskriminačnímu postupu stavebního úřadu“ by měli svědci vypovídat. Soud zdůrazňuje, že diskriminační postup je dán tehdy, rozhoduje-li správní orgán ve shodných případech odlišně, a aniž by pro takový postup byly dány legitimní důvody. Žalobce žádným správním rozhodnutím či alespoň poukazem na ně nedoložil odlišnou správní praxi stavebního úřadu ve vztahu k povolování staveb obdobného rozsahu a charakteru, jako je stavba žalobce. Za této situace není důvodu, aby byly zjišťovány názory svědků na postupy stavebního úřadu při rozhodování v lokalitě čisté bydlení individuální v městysi Buchlovice.

Podle soudu každá stavba určitým způsobem změní či zasáhne do stávajících poměrů, a tedy úkolem stavebního úřadu, resp. žalovaného bylo posoudit, zda omezení je přiměřené poměrům a zda lze spravedlivě požadovat, aby dotčení sousedé důsledky stavby snášeli. Tomu odpovídá požadavek, aby byla stavba posuzována mimo jiné s ohledem na obecné požadavky na výstavbu, které jsou obsaženy v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu, a dále s ohledem na regulativy stanovené územním plánem (§ 111 ve spojení s § 129 stavebního zákona). Stanovení těchto požadavků a regulativů slouží k vyřešení střetu důsledků realizace konkurujících si práv sousedících

vlastníků a ochraně veřejných zájmů. Tomuto požadavku stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí dostal a žalovaný jeho závěr potvrdil správně. Závěr žalovaného a stavebního úřadu byl dále dostatečně skutkově podložen jednak textem územního plánu a jednak projektovou dokumentací a fotodokumentací.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. listopadu 2014

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu